

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické
a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **H. C. N.**
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2018, č. j. MV-21048-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) ze dne 14. 12. 2015, č. j. OAM-2020-26/DP-2015. Tímto rozhodnutím ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území

České republiky za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná, a to výrokem I. dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce neplnil účel povoleného pobytu; a výrokem II. dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 2 písm. b), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území, jelikož v minulosti nikoliv po dobu zanedbatelnou neplnil účel povoleného pobytu a namísto toho se dopouštěl soustavného výkonu nelegální práce.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil.
3. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované i ministerstva vnitra, neboť jsou založeny na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, vycházející primárně z výsledku žalobce ze dne 8. 7. 2015, aniž by správní orgány prováděla další dokazování ve věci za účelem důkladného posouzení žádosti žalobce. Konkrétně žalobce rozporuje právní závěr ministerstva vnitra (následně aprobovaný žalovanou) ohledně neplnění účelu pobytu, tedy nevykonávání podnikatelské činnosti žalobcem a naopak vykonávání nelegální práce. V tomto ohledu žalobce jednak poukazuje na skutečnost, že žalovaná nesprávně posoudila prvek samostatnosti v podnikatelské činnosti žalobce, neboť nezohlednila specifické okolnosti vyplývající z toho, že žalobce vystupoval jako podnikající fyzická osoba participující na podnikání společnosti zřízené ve smyslu dle § 2716 zákona č. 86/2012 Sb., občanský zákoník, jednak nesprávně hodnotila činnost žalobce jako výkon závislé, nadto nelegální práce. Žalobce v této souvislosti namítá, že žalovaná (ani ministerstvo vnitra) neměla pravomoc rozhodovat o tom, zda činnost žalobce vykazuje znaky nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), když ta je vložena výlučně do rukou státních úřadů inspekce práce. Žalovaná přitom při svém rozhodnutí vycházela mj. ze závěrů Oblastního inspektorátu pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj z kontroly v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a. s., přičemž žalobce nebyl účastníkem žádného správního řízení a jeho závěry tak nelze použít vůči třetí osobě.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odmítá žalobní námitky (které jsou nadto shodné s odvolacími námitkami) ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které naopak bylo řádně odůvodněno a je z něj zřejmé, z jakých podkladů žalovaná vycházela. Dle žalované i z výpovědi žalobce vyplývá, že se nelegální závislé práce v rámci společnosti Vodňanská drůbež a.s. účastnil, přičemž žalobcem popsanou činnost nelze hodnotit jako výkon samostatné podnikatelské činnosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalované, jakož i

předcházející rozhodnutí ministerstva vnitra, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

6. Obsah žalobních námitek a tedy i podstatu nyní projednávané věci totiž tvoří věcná polemika žalobce se závěry ministerstva vnitra a žalované, na jejichž základě byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.
7. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo vnitra. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Ustanovení § 37 v odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců upravuje, že ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec „*neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.*“ Dle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení ministerstvo vnitra dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec „*přestal splňovat některou z podmínek*“ pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo vnitra přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo „*je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“
8. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017-29 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), „*smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplnňuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je potom na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět.*“ Zároveň je nezbytné, aby deklarovaný účel byl naplňován faktickou činností a nikoliv pouze formálně. Je-li tímto účelem například podnikání, nepostačí samotná skutečnost, že cizinec figuruje v obchodním rejstříku, podnikatelská činnost musí být aspoň převážně vykonávána (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011–81). Krajský soud je toho názoru, že žalovaná i ministerstvo vnitra v případě žalobce správně posoudily otázku faktického vykonávání samostatné výdělečné činnosti, když dospěly k závěru, že tato podmínka u žalobce splněna není. Při hodnocení této podmínky je dle krajského soudu třeba odlišovat situace, kdy je deklarovaný účel „naplňován“ zcela formálně bez vazby na fakticitu (tedy například formálním zapsáním do obchodního rejstříku; formálním držením živnostenského povolení apod.; nicméně bez naplňování dalších znaků „podnikání“), a situace, které sice vykazují určitá i nestandardní specifika, ale zároveň je nelze označit za zcela formální. Tak tomu ovšem v případě žalobce nebylo, a to ani se zohledněním žalobcem tvrzených specifik spojených se skutečností, že žalobce vystupoval jako podnikající fyzická osoba participující na podnikání společnosti ve smyslu dle § 2716

občanského zákoníku, neboť i v tomto ohledu lze dle krajského soudu (ve shodě s žalovanou) konstatovat toliko formální, nikoliv faktické naplňování deklarovaného účelu.

9. K námitce žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu krajský soud konstatuje, že žalobce neuvádí, s výjimkou tvrzení nedostatečně zjištěného období, v němž neměl být plněn účel pobytu, v žalobě žádné konkrétní skutečnosti, kterými by toto své obecné tvrzení podpořil. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce (prostřednictvím svého zplnomocněného zástupce JUDr. E. P.) dne 19. 1. 2015 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uděleného dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání, které mu bylo uděleno jako osobě samostatně výdělečně činné. Z Cizineckého informačního systému ministerstvo vnitra zjistilo, že žalobce na území České republiky pobýval od 8. 3. 2008 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností do 10. 2. 2009. Platnost takto vydaného povolení byla následně žalobci opakovaně prodloužena, a to s dobou platnosti v součtu až do 10. 2. 2015. V době podání žádosti žalobce disponoval platným živnostenským oprávněním ze dne 22. 7. 2015 pro provozování živnosti volné: „*Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“, a to konkrétně pro obory činnosti: „*Výroba potravinářských a škrobářenských výrobků*“, „*Přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti*“, „*Velkoobchod a maloobchod.*“ Žalobce k žádosti rovněž doložil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Brně ze dne 24. 6. 2014 a ze dne 16. 4. 2015 o povolení zaměstnání u zaměstnavatele Vodňanská drůbež, a. s., s platností od 1. 7. 2014 do 30. 6. 2015, resp. od 1. 7. 2015 do 30. 6. 2017 s místem výkonu práce Chrlická 522, Modřice, a druhem práce „*ostatní zpracovatelé masa, ryb a příbuzní pracovníci*“. Dále žalobce předložil „*Úplné znění smlouvy o sdružení založeného dne 2. 1. 2007*“, ze dne 23. 12. 2011, z níž vyplývá, že veškerou administrativu sdružení zajišťoval JUDr. E. P. Součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 5. 2014, č. j. 918/1.30/14/14.3, kterým úřad potvrdil správnost rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 15. 1. 2014, č. j. 10702/9.30/13/14.3-RZ, jímž inspektorát rozhodl, že se jmenovaný JUDr. P. jako podnikající fyzická osoba dopustil správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak je definována v § 5 písm. e) bod 1. a 2. zákona o zaměstnanosti. Toto rozhodnutí vychází ze zjištění Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj, z něhož vyplývá, že dne 17. 7. 2012 byla provedena kontrola v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a. s., na adrese Chrlická 533, Modřice, zaměřená na dodržování pracovně právních předpisů. V průběhu šetření bylo na místě zjištěno více než 20 cizinců vietnamské státní příslušnosti, mezi nimiž žalobce nebyl uveden, kteří na místě vykonávali činnost dělníka u výrobní linky. Předmětem jejich činnosti byla konkrétně výroba uzenin a porcování kuřat a kostí u výrobní linky. Na základě provedené kontroly bylo inspektory provádějícími výše uvedenou kontrolu pojato podezření, že kontrolovaná osoba, JUDr. P., umožnila cizincům výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah, čímž mohl být porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), a bez povolení k zaměstnání, čímž mohl být porušen § 89 zákona o zaměstnanosti.
10. Ministerstvo vnitra za účelem posouzení plnění účelu pobytu rovněž předvolalo žalobce k výsledku na den 8. 7. 2015, v jehož průběhu (viz protokol ze dne 8. 7. 2015, č. j. OAM-2020-20/DP-2015) žalobce uvedl, že od roku 2008 začal pracovat v Modřicích ve sdružení

podnikatelů, jehož jméno ovšem nezná, od 1. 7. 2015 má jako hlavní činnost zaměstnání, v němž dělá párky, ale občas (v rozsahu cca 100 hodin měsíčně) také chodí na vedlejší činnost vykostovat kuřecí stehna, kterou považuje za podnikatelskou činnost. Žalobce nevěděl, jméno svého zaměstnavatele, jen místo své práce, že podepsal pracovní smlouvu, práci vykonává na směny.

11. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, jíž brojil proti užití závěrů citovaného rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 5. 2014. Z rozhodnutí ministerstva vnitra i žalované totiž vyplývá, že argumentace tímto rozhodnutím byla použita jako argumentace podpůrná, přičemž samo ministerstvo vnitra zhodnotilo naplnění znaků závislé práce žalobcem v daném případě a na základě vlastního právního posouzení věci došlo k závěru, že žalobce vykonával závislou činnosti, kterou s ohledem na neexistenci pracovněprávního vztahu kvalifikovalo jako nelegální. K tomu považuje krajský soud za vhodné zdůraznit, že v rozsudku ze dne 13. 6. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-73, zabýval rovněž samotnou povahou činnosti předmětného sdružení, jehož správcem byl jmenovaný JUDr. P. Předmětem daného řízení byl právě přezkum rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 5. 2014. Krajský soud v citovaném rozsudku mimo jiné konstatoval, že „co se týká předmětné smlouvy o sdružení založeného dne 2. 1. 2007, kterou kromě žalobce uzavřelo dle jejího úplného znění založeného v kontrolním spise dalších zhruba 270 osob (a k níž přistoupily i další osoby), a to z drtivé většiny cizinců, z nichž opět naprostou většinu tvoří cizinci vietnamské a ukrajinské státní příslušnosti, nelze bez dalšího dovozovat její neplatnost nebo že snad obecně představuje obcházení zákona apod.; ve vztahu k posuzované problematice je však třeba ji posuzovat nikoli jako rozhodující, nýbrž pouze „podpůrný faktor“, a to v tom smyslu, že rozhodná je povaha činnosti (práce), kterou uvedení cizinci v daném případě vykonávali, a role žalobce v této záležitosti. Podobně jako správní orgány či soudy v obdobných případech posuzují nikoli to, zda ta která práce je formálně deklarována jako např. smlouva o dílo, je třeba i v tomto případě posuzovat primárně povahu vykonávané práce a v této souvislosti to, zda takto reálně vykonávaná činnost odpovídá jejímu formálnímu vymezení. Jinak řečeno je třeba zhodnotit, co strany takového závazkového vztahu skutečně učinit chtěly a také co činily, nikoli jak tuto svoji aktivitu formálně deklarovaly.“ Celkově pak krajský soud uzavřel, že „činnost sdružení považuje za sofistikované simulování podnikatelského vztahu a zastírání skutečného vztahu zaměstnavatelsko-zaměstnaneckého (tedy pracovněprávního). To zahrnuje mimo samotného faktu výkonu činnosti na formálním základě smlouvy o sdružení důsledné vystupování žalobce ve smluvních vztazích jako „vedoucí sdružení podnikatelů“, snahu vyhovět ve věci zdaňování požadavkům na zdaňování příjmů dosažených v rámci smlouvy o sdružení, vykazování zasílání měsíčních odměn za práci jakožto poukazování záloh, a to ve smyslu požadavků zákona o pobytu cizinců apod. Ani tyto formální kroky však nemohly zahalit skutečnou materiální povahu pracovní činnosti cizinců a roli žalobce.“ Jak v nyní projednávané věci vyplývá z obsahu spisového materiálu i ze samotné výpovědi žalobce, žalobce byl členem takového sdružení od roku 2008, přičemž v jeho rámci výše popsanou činnost, která ovšem vykazuje znaky závislé práce, nikoliv samostatně výdělečné činnosti, žalobce vykonával dlouhodobě, což ostatně ani žalobce nijak nerozporuje. Proto nelze za relevantní považovat tvrzení žalobce, že provádění předmětné kontroly inspektorátu v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a. s., se jej přímo nedotýkalo.
12. Krajský soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce o nepřislušnosti ministerstva vnitra k posouzení existence nelegální práce, a to i s ohledem na skutečnost, že téměř shodnými námitkami ve skutkově obdobných případech se krajský soud zabýval již v rozsudku ze

dne 26. 6. 2017, č. j. 29 A 97/2015-88, nebo v rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 29 A 80/2017-43, přičemž krajský soud v nyní projednávaném případě neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit či jakkoliv je revidovat. Krajský soud v nich mimo jiné opakovaně ve vztahu k § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) konstatoval, že *„jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.“* Jelikož zákon o pobytu cizinců neobsahuje ustanovení, která by upravovala použití předběžné otázky ve správním řízení a zároveň zákon o pobytu cizinců nevylučuje užití správního řádu, použije se dle § 1 odst. 2 správního řádu v řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu pro posouzení předběžné otázky ustanovení § 57 správního řádu. Pokud tedy existence nelegální práce zakládá *„jinou závažnou překážku“* pro neudělení víza ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která je prostřednictvím aplikace § 46 odst. 1 spolu s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona i překážkou prodloužení dlouhodobého pobytu cizince na území České republiky, ministerstvu vnitra je na základě § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu zmocněno k posouzení, zda v daném případě skutečně byla dána existence nelegální práce. Posuzování této otázky je tak nutno odlišovat od kontrolní činnosti v oblasti zaměstnanosti ve smyslu § 125 zákona o zaměstnanosti, když ostatně ministerstvo vnitra, ani žalovaná nejsou oprávněny posuzovat, zda byl spáchán přestupek ve smyslu § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Podle výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců je tak ministerstvo vnitra mimo jiné oprávněno posuzovat, zda cizinec plní účel, pro který bylo vízum uděleno. Je-li tímto účelem podnikání, může si ministerstvo nepochybně učinit úsudek o tom, zda činnost žalobce je podnikáním či nikoli. Stejný závěr pak platí *mutatis mutandis* pokud jde o zaměstnání, tedy o výkon závislé práce. V nyní souzené věci je podstatné, že správní orgány věc nehodnotily z toho hlediska, zda jednáním žalobce byl spáchán správní delikt a kdo za něj odpovídá, posuzovaly pouze otázku, zda se jednalo o závislou práci či podnikání. Definice závislé práce je navíc obsažena v zákoníku práce, nikoliv v zákoně o zaměstnanosti, a jako taková je samozřejmě aplikovatelná jako obecná definice pro účely celého právního řádu, není-li ve zvláštním zákoně stanoveno jinak. Jinými slovy, pokud ministerstvo vnitra neposuzovalo, zda byl jednáním žalobce spáchán přestupek, pouze posoudilo povahu činnosti žalobce, není takové předběžné posouzení v rozporu se zákazem, vyplývajícím z § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to ani tehdy, pokud by si na základě takového posouzení udělalo úsudek, že činnost žalobce vykazuje znaky, které by mohly skutkovou podstatu určitého přestupku naplnit.

13. Krajský soud je nadto toho názoru, že ministerstvo vnitra i žalovaná dostatečně hodnotily závažnost pochybení žalobce spočívající v neplnění účelu pobytu, a to po dobu nikoliv zanedbatelnou, jelikož se místo toho dopouštěl soustavného výkonu nelegální závislé práce, a tedy dospěly k závěru o existenci jiné závažné překážky jako důvodu pro zamítnutí žádosti dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Takové zhodnocení závažnosti jednání žalobce považuje krajský soud za dostatečné, a to i s odkazem na judikaturní závěry správních soudů, dle nichž neplnění účelu předchozího pobytu alespoň po jeho převážnou část lze považovat za jinou závažnou překážku k povolení dlouhodobého pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v obdobných

věcech dovodil, že pojem „závažná překážka“ vymezený v § 56 zákona o pobytu cizinců je neurčitým pojmem, který je správní orgán povinen vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání žalobců odůvodnit (srov. např. rozsudky ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69; ze dne 30. 1. 2013, č. j. 9 As 117/2012-35; či ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013-35). Současně bylo již dříve správními soudy judikováno, že výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Podezření správního orgánu na obcházení zákona přitom je možno považovat za jinou překážku pobytu cizince na území České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která „*může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity*“, že je možné ji považovat za závažnou (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017-47). Z dikce tohoto závěru však vyplývá, že nikoliv každý případ výkonu nelegální práce musí být nutně posuzován jako jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně zdůraznil, že například k podřazení neplnění účelu dlouhodobého pobytu pod pojem závažná překážka pobytu cizince na území České republiky nedochází bezvýjimečně a je potřeba posuzovat okolnosti konkrétního případu. Kupříkladu v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29, uvedl, že městský soud se měl zabývat tím, „*zda žalobce svým jednáním skutečně účel předchozího uděleného pobytu nenaplnil a zda toto jednání představovalo závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Městský soud v Praze byl přitom povinen vzít v úvahu konkrétní okolnosti daného případu, tedy především to, po jak dlouhou dobu žalobce samostatně výdělečnou činnost nevykonával a z jakých důvodů*.“ V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování*.“ V rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 As 219/2014-39, Nejvyšší správní soud zase konstatoval, že nelze hovořit o „*jakémkoliv neplnění, ale o převážném neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen*“. Krajský soud má ve shodě s žalovanou i ministerstvem vnitra za prokázané (zejména z výsledku samotného žalobce), že žalobce, navzdory skutečnosti, že na území České republiky pobýval od 8. 3. 2008 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, tento účel prokazatelně neplnil, neboť fakticky vykonával totožnou činnost pro společnost Vodňanská drůbež, a. s., v areálu Modřice, jakou ve správním řízení označoval za své hlavní zaměstnání. Dle krajského soudu lze proto uvedené období považovat zcela legitimně za období, které zakládá jinou závažnou překážku pro povolení pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

14. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad

rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. srpna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu